

Introducere

Un obiect ciudat plutea în derivă pe cerul cu nori albi, parcă prevestind o ninsoare îndelung așteptată... Mult prea jos pentru a apărea pe radare, dar prea sus pentru a putea fi identificat, „OZN-ul” devenea sursa curiozităților odată ce era zărit. Apoi, după câteva clipe, dispărea în înaltul cerului, înaintea ca vreun curios să apuce să-l fotografieze. Cei care îl observau în treacăt vedeau o combinație de culori – albastru, auriu și roșu – asemenea unei păsări a Paradisului, însă de dimensiuni impresionante.

Și totuși, dacă ar fi avut timp cineva să-l privească mai atent sau de aproape, și-ar fi dat seama că obiectul zburător era, de fapt, un... băiețel.

Da! Exact așa era! Un copil adevărat. Dar cum a ajuns acolo? mă veți întreba. Și, mai ales, cum de putea să zboare?

Asta e o adevărată poveste... Una minunată și fantastică, ba chiar extraordinară, așa cum sunt doar poveștile copilăriei.

Ambuscadă pentru Moș Nicolae

Cu trei zile mai devreme...

Legenda spune că, în seara de 5 decembrie, după apusul soarelui, Moș Nicolae colindă pe la casele oamenilor și privește prin fereastră. Unde vede copii cuminți care ascultă de părinți, face un semn, iar noaptea se întoarce și le lasă cadouri în ghetuțe. În schimb, unde zărește copii obraznici, lasă câte o nuia, ca semn al nemulțumirii sale.

Era o noapte întunecată de iarnă. Așezată în fața șemineului, bunica depăna povești, iar o pisică albă torcea agale pe genunchii ei. O aromă de gogoși plutea în încăpere.

Mușcând cu poftă din delicioasele gogoși umplute cu dulceață de vișine, cei doi nepoți, Alina, de zece ani, și Andrei, de opt ani, o ascultau atenți.

— Cum adică, buni, vrei să spui că, în momentul ăsta, Moș Nicolae se uită pe fereastră să vadă dacă suntem cuminți sau nu? întrebă fata mirată.

— Da, chiar așa e, îi răspunse bunica zâmbind.

— Și... îl poate vedea pe Andrei cum se joacă în loc să-și facă temele? continuă fetița vrând parcă să-i facă în ciudă frățiorului ei ocupat să se joace cu mașinuțele pe care le înșirase pe covor.

— Nu-i adevărat, le-am terminat deja! protestă băiețelul, îngrozit la gândul că Moș Nicolae ar fi putut să audă și să creadă vorbele surorii lui.

— Da, le-ai terminat, dar sunt greșite și mami a spus să le refaci, îi răspunse Alina, cu un aer de profesoară.

Înțeleaptă, bunica decise că e mai bine să oprească gâlceava copiilor, așa că își continuă povestea.

„...Moș Nicolae urmărește mai multe zile ce fac copiii. Are o oglindă fermecată pentru asta. Și o foaie vrăjită în care îi scrie pe cei cuminți și pe cei obraznici, pe care i-o dă lui Moș Crăciun...”

Andrei deveni brusc atent.

— Vrei să spui că Moșii folosesc aceeași listă? întrebă el curios.

— Da, la fel și iepurașul, confirmă bătrâna. Știți voi, iepurașul lui Moș Nicolae, cel care vine cu darurile de Paște... explică ea.

— Cum? Și el? întrebă nedumerit Andrei.

— Desigur, doar este magică...

— Și... dacă ești din greșeală obraznic, nu mai primești nimic-nimic de la niciunul dintre ei?

— Nu, absolut nimic. De ce? Ți-e teamă că nu ești cuminte? întrebă femeia zâmbind.

Băiatul căzu pe gânduri. În anul ce tocmai se încheia, făcuse câteva boacăne... mai o bătaie cu bulgări, mai un geam spart, un cucui, o minciună „nevinovată”. Dacă nu mai era pe listă? Trebuia neapărat să verifice! Dar cum să facă asta?

Să nu credeți că Andrei era un puști rău, mereu pus pe șotii. De fapt, era un copil cuminte, poate un pic mai năzdrăvan decât alții. Atât cât îi șade bine unui băiețel de opt ani, blond și poate puțin cam.

Băiețelului îi veni brusc o idee:

— Buni, dar noi de ce nu-l putem vedea pe Moș Nicolae? Adică, pe Moș Crăciun îl vedem mereu la mall sau în filme, chiar dacă nu este cel adevărat. Dar Moș Nicolae cum arată? El de ce nu apare niciodată?

— Păi, cum să arate? răspunse femeia puțin încurcată. Nimeni nu știe clar. Dar, din ce spuneau bunicii mei, care știau de la părinții lor, este un moșneag înalt și slab, cu o barbă lungă și albă până în pământ. Și călătorește cu o sanie trasă de un iepure mare și voinic, cât un elefant, pe nume... Iepuraș.

— Oau! Și cum de nu l-a văzut nimeni până acum?

— Moș Nicolae se face nevăzut atunci când vrea, folosind o mantie care îl face invizibil. Este foarte timid și nu îi place să se arate nimănui. Dacă un om dintr-un milion se poate lăuda că l-a văzut, nici acela nu e sigur...

— Păi, și atunci, cum îți dai seama că a venit și ți-a lăsat darurile în ghete? Întrebă băiețelul nedumerit.

— ...sau nuiaua, completă sora lui.

Andrei se strâmbă la ea, dar fu străbătut de un frison ușor. Până acum primise mereu cadouri de la cei doi Moși, și niciodată o nuia... Dacă lucrurile se vor schimba?

— Întotdeauna, după ce pleacă, lasă în urma lui un miros de măr copt și scorțișoară, iar cei din acea casă cad într-un somn adânc și visează acadele și brazi împodobiți, continuă bunica.

— Ce frumos! șopti fetița visătoare.

Dar băiețelul mai avea și alte întrebări.

— Buni, tu știi unde locuiesc Moș Nicolae și Iepurașul? Că Moș Crăciun se știe că stă la Polul Nord, cu renii lui năzdrăvani.

Bătrâna rămase pe gânduri câteva clipe.

— Mi s-a povestit că și el trăiește tot acolo, spuse femeia după un timp. De Iepuraș nu știu sigur, dar am auzit că ar locui pe Insula Paștelui sau pe cea a Iepurilor împreună cu cei peste 10 000 de copii și nepoți. Dacă e așa sau nu, nimeni nu poate ști, pentru că așezările lor nu pot fi văzute.

Băiețelul nu mai spuse nimic. În minte îi încolțise deja o idee năstrușnică și un plan se cerea numaidecât pus în aplicare. Grabnic avea să pună mâna pe lista fermecată a Moșilor și o să descopere dacă este cuminte sau obraznic.

O găleată se lovi cu putere de parchetul de pe hol împrăștiind un nor de praf și umplând cu mii de grăunțe de grâu ghetuțele curățate și rânduite cu grijă în fața ușii de la intrare.

O sfoară nevăzută zăcea pe jos, alături de o tigiaie cu fundul spart.

— Mii de tunete
și de trăsnete! mormăi o
voce înfundată și o umbră
înalță șterse o bună parte
din ploaia de grâu ce aterizase
pe podea.

Brusc, o lumină se aprinse în
dormitorul părinților. În aceeași clipă,
ușa de la intrare se trânti cu zgomot și niște
pași se îndepărtară grăbiți în momentul în care
ușile camerelor se deschideau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă somnoroasă o
voce de bărbat, urmată de o bufnitură și de zgomotul
produs de căderea unui corp uriaș.

— Au! Ce-i asta?

Alina aprinse lumina. O priveliște neașteptată se înfățișă
privirii ei uimite.

Un covor de grâu acoperea holul șters pe alocuri de trupul greu al
tatălui, întins cât era el de lung, în timp încălțăminte zăcea împrăștiată în toate direcțiile de parcă
s-ar fi împiedicat cineva de ea. Un miros de măr copt și scorțișoară plutea, greu, în încăpere.

— Andrei, ce-ai mai făcut de data asta? se auzi vocea furioasă a tatălui, în timp ce se căznea
să se ridice din grâul împrăștiat pe podea, care devenise alunecos precum gheața.

Băiatul nu răspunse. Cu ochii larg deschiși, privea țință spre colțul îndepărtat al holului. Acolo,
acoperită pe jumătate de o gheață albă, o bucată de hârtie sclipea în zeci de culori, aruncând raze
strălucitoare spre prichindelul care nu-și putea lua ochii de la ea.

Era, fără îndoială, lista fermecată a Moșului...